

Alin Ozinian: Biden ve Ermeni Soykırımı

Posted on 05/05/2021

Biden Soykırım diyecek mi? Ankara'da bu hafta gözler ABD'de ve bu konuya odaklanmış durumda ama değilmiş gibi yapılıyor. Yapılıyor da içeride kopan fırtınalar da gizlenemiyor. İletişim Bakanlığı "1915 Olayları Uluslararası Konferansı Açılışı" yapılıyor mesela. Önceki senelerde de Nisan ayı sonunda böyle "Vallahi biz yapmadık!" konulu organizasyonlar gördük.

Geçen yıl yine bu günlerde Cumhurbaşkanı Erdoğan başkanlığında yapılan Yüksek İstişare Kurulu toplantısının sonunda, Ermeni soykırımı "iddialarına" yanıt vermek ve strateji geliştirmek için "özerk ve sivil bir yeni yapı" oluşturulması kararı verilmişti. Detayları bu yazıda anlattım. Anonsu verdiler, sonra o "yapı" ne iş yaptı haberimiz bile olmadı.

Biden soykırım der mi demez mi konusundan önce Ermenilerin neden Biden'a bunu söyletmek istedikleri ve yaşadıkları diğer ülkelerdeki parlamentolarda bu konuyu gündeme getirerek verdikleri mücadeleye kısaca da olsa bakmanın önemli olduğunu düşünüyorum.

Bugün ister soykırım diyelim, ister kırım, ister tehcir, ister "yol kazası", Osmanlı'nın Ermenilerini, kendi yurttaşlarını ülkeden kovduğunu, sürdüğünü, bu "ülkeden çıkartma" sırasında yaşanan ölümleri, Ermeniler gittikten sonra üzerine yatılan, paylaşılan, eşe dosta hediye edilen gayri menkulleri ve paraları biliyoruz.

Biliyoruz, çünkü tehcirin belgeleri, Sevk ve İskân Kanunu'yla başlayan ve emval-i metruke "olayları var. Bunların reddi mümkün değil ama 2021'de hala kullanılan bir siyasi söylemle soslanınca suçu, günahı kaybolur sanıyorlar. "Mecburduk. Haindiler. Hakettiler."

Tanıdık değil mi? Tandık. Devam edelim o zaman.

İşte bu memleketinden yalın ayak kovulan, beş parasız, yol bilmeyen, dil bilmeyen Osmanlı Ermenileri kendilerini buldukları “yeni vatanlarında” yaşam mücadelesi veriyor 1915’den sonra; yeniden tutunmaya, var olmaya çalışıyor.

Büyük kısmı beceriyor. Yaşanılan şok yıldan yıla hafiflese de, memleket, memleketteki ev, memleketteki dil, memleketteki meyve unutulmuyor ama... Çocuklara, torunlara anlatılıyor. Sadece mutlu anılar değil, masum insanlara yapılan her türlü muamele de kazınıyor yeni neslin hafızasına.

Bu nesil, bu haksız muamele ve bu kadar acıdan sonra artık kendi “hikayesinin” inkar edilmesine dayanamıyor. Gözünün içine baka baka “yapmadık” denmesine, hatta bir de üste çıkılmasına tahammül edemiyor.

Bu yüzden yaşadığı ülke hükümetlerine “Ben senin yurttaşımın, acımı tanıyacaksın, beni inkarın mağduru etmeyeceksin!” diyor. Bugün ABD de dahil, 30 önemli ülke Ermeni Soykırımını tanıyor, 24 Nisan’ı anma günü olarak hatırlıyor.

Bugüne kadar Ermeni Soykırımı Batı parlamentolarında kabul edildiğinde Türkiye’de o kadar büyük patırtı koptu ki, insanlar neyin ne olduğunu duyamadılar. “Arşivlerimiz açık! Türkiye’yi köşeye sıkıştırmak için yapıyorlar! Tarihçiler konuşsun! Ermeniler hala hainlik peşinde!” gürültüsünden kimse Ermenileri duyamadı.

Arşivleriniz açık değil. Osmanlı siyasilerinin verdiği kararları bugünün siyasiler neden konuşmasın? Ermeniler hain değil. İşler de sizin bildiğiniz gibi değil.

Bu dediklerim Türkiye tarihinde sadece bir “an” duyulabildi. Hrant Dink konuşurken, bir sessizlik oldu. Herkes onu dinlemeye başladı, anlattığını anladı. Türkiye’de bir değişim başladı.

Sözünün dinlediğini anlayan devlet, Dink'in sözünü de, sesini de kesti.

Ermeni Soykırımı'nın kabulü, Türkiye devletinin temelini sarsılması demektir. Soykırım var demek, "temelimiz yanlış, o yüzden düze çıkamıyoruz"un en büyük kanıtıdır.

Soykırım, itaatçılık üzerine kurulan devletin en büyük suçuydu.

Sağcısı, solcusu ile bu suç karatmanın sebebi de bu zaten. Bu suç "yapıcı" bir suç, bu suç koca bir ülkenin sonsuz bir kültürel karışımın teklife indirgenmesinin temel taşı oldu.

Bunu birçoğumuz biliyoruz. AKP'nin "dünya ile iyi ilişkiler kurma" yıllarında Ermenistan ile imzaladığı protokoller de bir anlamda bu suçun üzerine örtmek, zaman kazanmak içindi. Olası bir yakınlaşma ile suç konusunda pazarlığa gidilebilirdi, hem de dünyaya "barışıyoruz, müdahil olmayın, süreci bozmayın" mesajı verilir, olası yeni "Soykırım kabullerinden" kurtulunurdu. Öyle de oldu, sonra iş tamamen patladı o ayrı bir konu.

2019'un sonunda, ABD Temsilciler Meclisi ve Senatosu 1915'de yaşananlara Soykırım deme kararını oy birliği ile kabul etti. Biden'ın soykırım deyip dememesi sembolik kısaca, ABD zaten soykırımı kabul etmiş oldu.

Kulisler, sızan bilgiler Biden'ın soykırım diyeceğinin işaretini veriyor. Bu Ermeniler için belirli bir tatmin sağlar mı? Evet sağlar, ama belirli bir tatmin.

Türkiye bu olası adımda ne yapar? Her zamanki gibi inkar eder tabii ki. Hem inkar eder, hem de ülkedeki Ermeni Patriğine inkar ettirir üstüne üstlük sözünü geçirebildiği Ermeni yurttaşını televizyonlara çıkartıp "Biz mutluyuz, iki taraflı acılar yaşandı" dedirtir. Stratejik derinlik uzmanı Davutoğlu'nun kulakları çınlasın onun Türk tarihine ve siyasetine armağanıdır bu "Ortak acı" ajitasyonu.

İş sadece AKP ile sınırlı kalmaz, hükümet ve muhalefet birleşir “Batıya meydan okur” ortak açıklamalara ortak imzalar atar. Mecburlar, bu suçu kabulü çöküş demek.

Hayatta mağdur olmayanımız, haksızlığa uğramayanımız sanırım yok. Haksızlığa uğramak mı daha zor, haksızlığınızın inkar edilmesi mi?

Yaşadığınız hak gaspı, hırsızlık, cinayet, tecavüz mü canınızı daha çok acıtıyor yoksa suçlunun karşınızda durup utanmazca sırtması mı?

Yapılanı dünyaya haykırmak istemiyor musunuz? Hak yerini bulsun diye her yolu denemiyor musunuz?

Ermeniler deniyor. Deneyecek. Ermeniler inkarla barışmayacak.

Kaynak: kronos34.news